

Sygn. akt XI W 1222/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokolant: Beata Jaworska

przy udziale oskarżyciela:-----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 czerwca 2016 roku w W.

sprawy **J. K.**

syna J. i L. z domu P.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 25 lutego 2016 r. w W. w Komisariacie Kolejowym Policji o godzinie 12:25, wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie policji, komu powierzył pojazd do użytkowania marki R. o numerze rejestracyjnym (...), w dniu 26 marca 2015 r. o godzinie 09:09,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw,

orzeka

I obwinionego **J. K.** uznaje za winnego tego, że w dniu 25 lutego 2016 r. w W. w Komisariacie Kolejowym Policji o godzinie 12:25, wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie policji, komu powierzył do używania lub kierowania pojazd marki R. o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 26 marca 2015 r. o godzinie 09:09 w W. na ulicy Al. (...), co stanowi wykroczenie z art. 96§3 kw i za to na podstawie art. 96§3 kw w zw. z art. 96§1 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 1222/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26.03.2015 r., o godz. 09:09 na ulicy al. (...) w W., urządzenie samoczynnie rejestrujące pomiar prędkości wykonało zdjęcie pojazdu marki R.

o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą i przekroczył dozwoloną prędkość o 26 km/h. W związku

z ujawnieniem popełnienia wyżej opisanego wykroczenia, KKP w W. podjęła czynności wyjaśniające, aby ustalić tożsamość sprawcy. W dniu 25 lutego 2016 roku o godzinie 12:25 do Komisariatu Kolejowego Policji przy ul. (...) na skutek wezwania stawiał się J. K. jako ustalony właściciel w/w pojazdu. W związku z czym funkcjonariusz Policji - sierż. K. Ł. okazał J. K. zdjęcie z fotoradaru uwidaczniające popełnienie wykroczenia przez kierującego Jego pojazdem oraz zażądał wskazania, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w tamtym czasie. J. K., pomimo tego nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie oświadczając, iż kierowca na zdjęciu nie jest widoczny, a jego pojazdem może poruszać się wiele osób.

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: notatkę urzędową (k. 2), zdjęcie z fotoradaru (k. 3), nagranie z płyty CD (k. 4 w zw. z k. 28) oraz częściowo wyjaśnienia obwinionego J. K. (k. 6).

Obwiniony w trakcie czynności wyjaśniających nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz wyjaśnił, iż nie ma pewności co do osoby, która prowadziła pojazd marki R. nr rej. (...) w dniu 26.03.2015 r. o godzinie 09:09, którego jest właścicielem, ponieważ pojazd mogło użytkować kilka osób oraz upłynęło już dużo czasu od popełnionego wykroczenia. W związku z tym podanie jakiegokolwiek osoby mogłoby według obwinionego narazić go na zarzut poświadczania nieprawdy (k. 6 od słów „zostałem pouczone do słów „to wszystko”).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego jedynie co do tego, iż obwiniony nie podważa faktu, iż w czasie popełnienia ujawnionego wykroczenia był właścicielem przedmiotowego pojazdu. Natomiast w pozostałej części wyjaśnienia obwinionego, Sąd uznał za przyjętą, nieskuteczną linię obrony, która jako nie znajdująca oparcia w obowiązujących w tym zakresie przepisach prawnych – nie mogła z tego względu zostać uwzględniona. O tym jednak szerzej w części prawnej niniejszego uzasadnienia.

Za wiarygodny uznano dowód w postaci nagrania, znajdującego się na płycie CD (k. 4 odtworzone na rozprawie k. 28). Dowód ten nie był w toku postępowania sądowego kwestionowany i w pełni korespondował z uznanymi za wiarygodne dowodami.

Dokumenty ujawnione na rozprawie bez odczytywania ich treści w trybie art. 76 § 1 kw w postaci: notatki urzędowej (k. 2) oraz zdjęcia z fotoradaru (k. 3), Sąd uznał za dowody wiarygodne. Wskazane wyżej dowody nie zostały w toku postępowania dowodowego zakwestionowane, a ich treść nie budzi wątpliwości. To samo odnosi się również do ujawnionych w powyższym trybie: sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 18) oraz informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 26).

Wykroczenie stypizowane w art. 96 § 3 Kodeksu wykroczeń popełnia ten, kto nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Popełnienie wykroczenia opisanego w tym przepisie zagrożone jest karą przewidzianą w art. 96 § 1 kw, to jest karą grzywny.

W świetle całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy nie ulega wątpliwości, iż J. K. w dniu 25 lutego 2016 roku w W. w Komisariacie Kolejowym Policji o godzinie 12:25, wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie uprawnionego organu , tj. Policji, komu powierzył do używania lub kierowania pojazd marki R. o nr. rej. (...) w dniu 26 marca 2015 roku o godzinie 09:09 w W. na ulicy (...). (...). Obwiniony był obowiązany do wskazania, komu powierzył pojazd na podstawie art. 78 ust.

4 Ustawy Prawa o ruchu drogowym. Obwiniony, stawiając się bowiem na wezwanie w KKP W. w związku z ujawnieniem wykroczenia z udziałem jego pojazdu został w siedzibie Komisariatu wezwany przez uprawnionego do tego funkcjonariusza Policji do wskazania, komu w/w pojazd powierzył wówczas do kierowania lub używania. Obwiniony jednak, pomimo istnienia po jego stronie takiego ustawowego obowiązku - powyższej informacji na

żądanie uprawnionego organu nie udzielił, stwierdzając że kierowca nie jest widoczny, a jego pojazdem może poruszać się wiele osób. Dlatego też Sąd uznał, iż obwiniony popełnił wykroczenie z art. 96 § 3 kw w miejscu i czasie wskazanym w przypisanym mu czynnie. Okoliczność ta nie ma jednak żadnego znaczenia, w szczególności nie stanowi podstawy uwolnienia obwinionego od obowiązku wskazania, komu powierzył swój pojazd do używania lub kierowania. Jediną sytuacją, kiedy właściciel lub posiadacz pojazdu może uchylić się od obowiązku wskazania na żądanie uprawnionego organu komu pojazd został powierzony do używania lub kierowania

w oznaczonym czasie jest wypadek, gdy pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec (art. 78 ust. 4 Prawa o ruchu drogowym). Jednakże odnosząc to do rozpoznawanej sprawy trzeba stwierdzić, iż w toku postępowania nie zostało wykazane, aby taka wyjątkowa sytuacja miała miejsce, a tym samym uwolniła obwinionego od odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie. W innych wypadkach właściciel lub posiadacz jest zawsze obowiązany wskazać, komu powierzył pojazd do używania lub kierowania w oznaczonym czasie. Podkreślić należy, iż fotoradary wykonują zdjęcia również z tyłu - kiedy kierowca nie jest widoczny - i również nie zwalnia to właściciela lub posiadacza do wskazania na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd. Przeciwnie rozumowanie doprowadziłoby do całkowitej bezkarności kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, dlatego też ustawodawca bardzo precyzyjnie określił, kiedy możliwe jest uchylenie się od obowiązku wskazanego w art. 78 ust. 4 Prawa o ruchu drogowym.

Sąd pragnie jeszcze podkreślić, iż samo wskazanie przez właściciela albo posiadacza pojazdu osoby, która kierowała lub używała jego pojazdem w oznaczonym czasie nie świadczy o tym,

iż wskazana osoba będzie odpowiadała za zarejestrowane wykroczenie lub przestępstwo.

W takich wypadkach chodzi bowiem o wskazanie kierującego pojazdem lub używającego pojazd, a nie o wskazanie sprawcy wykroczenia lub przestępstwa. Wówczas osobę uprzednią wskazaną można wezwać do wskazania, czy to ona faktycznie prowadziła pojazd i jeżeli w wyniku powyższych czynności, konkretna osoba zostanie ustalona, to jej można dopiero postawić zarzut

o popełnienie określonego wykroczenia drogowego.

Wobec powyższych należy uznać także, iż obwiniony wypełnił ustawowe znamię winy, rozumiane jako możliwość przypisania mu popełnienia wykroczenia. Brak jest negatywnych przesłanek, których zaistnienie wykluczałoby możliwość przypisania J. K. winy, takich jak na przykład niemożliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu lub pokierowania swoim postępowaniem wskutek choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych.

Art. 1 § 1 kw stanowi, iż odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą określonej kary. W art. 47 § 6 kw ustawodawca precyzuje, iż przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Czyn obwinionego godzi w dobro jakim jest bezpieczeństwo i porządek w komunikacji. Obowiązek wynikający z art. 78 ust. 4 Ustawy Prawo o ruchu drogowym służy skutecznemu wykrywaniu sprawców przestępstw i wykroczeń drogowych, jest zatem niezbędnym uregulowaniem, mającym na celu wykrycie sprawcy czynu przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji. Niejednokrotnie informacja pochodząca od właściciela, bądź posiadacza pojazdu jest jedyną wskazówką, na którą mogą liczyć organy prowadzące postępowanie i od tej odpowiedzi zależy ukaranie sprawcy wykroczenia drogowego. Waga naruszonego obowiązku była zatem wymierna. Wobec powyższego bez wątplenia należy stwierdzić, iż czyn obwinionego był społecznie szkodliwy.

Sąd wymierzając karę za popełnione wykroczenie kierował się ustawowymi dyrektywami

jej wymiaru zawartymi w art. 33 kw. W ocenie sądu kara grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości i nie przekracza stopnia winy obwinionego. Określając wysokość grzywny na powyższą kwotę, Sąd miał na uwadze uprzednią, kilkukrotną karalność obwinionego za wykroczenia drogowe oraz względy indywidualno-prewencyjne. W ocenie Sądu, orzeczona kara nie jest nadmiernie restrykcyjna, ale powinna w przyszłości uświadomić obwinionemu nieopłacalność popełniania wykroczeń

i skłonić go do postąpienia zgodnie z prawem w podobnej sytuacji.

Z uwagi na treść art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd obciążył obwinionego kosztami postępowania w sprawie o wykroczenie. Sąd uznał, iż nie zachodzą przeszkody ku temu, aby obwiniony poniósł koszty postępowania w pełnej wysokości.

Na zasądzone koszty składają się: kwota 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz opłata od kary grzywny, której wysokość ustalono na podstawie przepisów Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (50 zł).